

L'art de la fuga

Quan el pres de la cel·la 36 va rebre el paquet, sabia que el seu destí canviaria. Havia decidit escapar d'aquella gàbia on estava atrapat. La seva parella li havia promès que l'ajudaria des de l'exterior.

En un acte d'amor, li havia enviat, ben embolicat, el que per la forma semblava un llibre. Eren les instruccions per perpetrar una fuga de llegenda, com la d'Alcatraz o la de Pretòria? Seria un pla enrevessat per escapar disfressat de personal de cuina? O potser era el típic fals llibre amb una llima amagada a l'interior per serrar els barrots de la finestra?

Quan va obrir-lo es trobà únicament amb unes partitures. *L'art de la fuga*, de Johann Sebastian Bach. La decepció va ser immensa. El que havia de ser un pla d'escapatòria s'havia convertit en un contrapunt. La fugida major, en un tema menor. En re menor, concretament.

Deu anys més tard, ja complerta la pena i rehabilitat completament, l'expresidiari es guanya la vida com a músic, fent classes en plans d'integració a centres penitenciaris i, de tant en tant, fent algun concert com el d'avui, en què amb el seu quartet de música barroca interpreta fugues de Bach mentre la seva parella l'escolta des de l'última fila.

Pseudònim: Elisenda de Montcada